

במדינה

(המשך מעמוד 45)

השוכרים שהם זכאים להגנת הדין במישפט ואם מחוץ למישפט תהייה לקונה כל טענות המוכרת.

אבל, בסופו של דבר, חברו של הסוכנות לא נרתעה גם מל חד וחלק מה מניעה למעשה ש לקפח פרנסתו של מישפחות שת ביטחון בסוכנות היהודית.

אמר השבוע עורך-הדין הירו יחיאלי-מיכאל גלעד, מנכ"ל השתתפויות: "אתם שואלים אותי זה מוסרי שהברית של הס היהודית תגרש עולים קט ממקומות פרנסתם? אבל החברה היא לא הסוכנות היהודית. צריכים לשמור על הכספים המשקיעים מחו"ל."

ומה שחמור לא פחות: נכון, לא היה מיכור למ החלקה שעליה החנויות. מתורו לנו את הקונים, וההצעה שלהם טובה."

מוסיאונים

המורשה המארוקאית

אין מזל לאוסף נדיר פריטים וחפצי-אמ

הנני מצווה ונותן בזאת למישראל את כל רכוש, הכל, היתר, חפצי-אמנות יקרי המאוחסנים כיום בווה והאמורים להישלח לארץ בהנני מקווה כי נשיא המי יואיל בטובו לחלק את הרכוש המוסיאונים, בהתאם לשני דעתו וראות-ענינו. באשר לחס שלא יחולקו. הנני מצווה כי ייק וכל תמורת תשרת מלגות חיל נכים ותלמידים נזקקים.

אלה הם שניים מסעפי צוואת מתאוס מויאל, בעליו של אוצר הוא מחזיק במאות חפצי אופריטים נדירים, שהיו פעם מארוקאי מפואר והיום נהרסים ארגונים סגורים ואין מושיע. **לא עבודה, לא דירה, מ** נולד למישפחת דיינים בטנג'יר מארוקו. אחרי שסיים את ביתו התיכון נסע לצרפת ללמוד. שם את אנשי הבורמה של פאריס והם איתם.

כאשר החליט פעם, לפני לעשות מסיבה מפוארת במיוחד, החברים הפאריסאים שלו, הוא בסלון המארוקאי המקורי שהיה לה פחתו במארוקו, ונסע לשם כדי לה לעצמו סלון כזה.

זו היתה התקופה שבה עזבו פחות יהודיות רבות את מאר ומויאל הצליח לאסוף לעצמו את הפריטים העושים חדר לו מארוקאי.

השמועה על הסלון המארו המקורי הגיעה לאוזני מנהל מוסי ישראל בירושלים. מכיוון משו סיאון תיכנן תערוכה גדולה עליו מארוקו, ביקש המנהל לבוא לביתו מויאל ולראות את הסלון. הוא בא הברונית רהרוטשילד ומויאל הש להם כמה פריטים לתערוכה. ב-1979 עלה מויאל ארצה. למ שהוא רואה-חשבון במיקצועו. לא עבודה בארץ. הוא חיפש במ חודשים רבים רבים דירה גד שתוכל להכיל את הסלון המארו הגדול — ולא מצא. הוא ביקש ע מגורמים שונים, כדי שהחפצים ייהרסו ויילכו לאיבוד, אך לדבריו, מאותם שפנה אליהם לא רצה לעזור מויאל התרוצץ ממיישר למישרר נענה.

במוסיאונים. שלהם הוריש מו הרוק את חפציו, לא מוכנים לתח כסף לשפץ אותם. מוכנים הם לאתנוגרפיה במוסיאון ישראל, שני אפשטיין, הסבירה כי הם מעוניי בפריטים מוסיאיים בלבד. ובכ למסואן אין תקציב לשיפוצ. כך נותר, בינתיים, הכל א בארגונים, נהרס ומתקלקל, ומ למושיע.

אברכיביר כבר משעה 9 בבוקר. השעה כבר היתה רבע ל-11 והשוטרים עדיין לא הוציאו את החתן. יפה ראתה בעיניים כלות את דקות האושר והחופשה נמוגות במהירות, והיא טילפנה למישרת חולון. רק שתיים אחרי המועד שצויין בצו הוצא רחמים בליווי שני שוטרים. במכונית מישררתית מהכלא. ידיו היו נתונות באויקים.

יפה שאלה את השוטרים מדוע אינם ממלאים את הבטחתו של רווימי, שאמר כי החתן יהיה כל הדרך בלי אויקים, והם ענו: "רווימי הבטיח שרווימי ילווה" כדי לברר נקודה זו חזרו השוטרים עם בניהווג למישרת חולון, ושם אמר רווימי ליפה, בסוד, כי האויקים הם רק עניין רגעי, כדי לא לתת לרחמים רעיונות של בריחה. "בבית יורידו לו אותם," הבטיח הקצין, לדבריה.

את השעות שנותרו עד החופה בילו בני הווג בבית סבתו של החתן. השוטרים סרבו לשחרר את ידיו של החתן מאויקים ואחר כך שוכנעו להחליף את האויקים בכבלים לרגליים. כאשר הלך רחמים להתקלח עמרו שני שוטרים ליד הדלת ואחד ליד החלון.

החתנה הבאה היתה הסטוריו של צלם-החתונות בהרצליה. קהל רב נעצר ליד מכונית החתונה להציץ בבניהווג, אולם יפה הסתירה את פניה בהינמיה. השוטרים סרבו בכל תוקף לשחרר את החתן מאויקים. יפה בכתה ואמרה כי היא מתחרטת על הכל ורוצה לחזור הביתה. "אני צריכה להמשיך לגור בהרצליה ואנשים יצביעו עלי ברחובות תמיד ויגידו — זאת הבחורה שהחתנה באויקים."

הפתרון נמצא, כאשר השוטרים שיחררו את ידיו של החתן ותחת זאת כבלו את רגליו, והסיעו את המכונית עד לפתח הסטוריו. בזמן הצילמים התכופץ הצלם מפעם לפעם כדי לכסות בשולי שמלתה של יפה את כבלי הרגליים של החתן.

הסיפור חזר על עצמו גם בפתח הרבנות. האורחים החוגגים חיכו לזוג ליד מדרגות הבניין והשוטרים סרבו להסיר את האויקים. יפה פרצה בכי. "רציתי לברוח ולקרוק מעלי את כל הפרחים והקישוטים. התחננתי שאני מתביישת ושיקחו אותי הביתה." אבל הפעם גילה החתן אומץ-לב. הוא אמר לכלתו כי עליה להתמודד עם המציאות, וכי אם היא רוצה בו, עליה לקבל את הכבלים גם אם זה כואב.

שלוש נידות של מישר-הגבול שמו על בניין הרבנות, וכמה עשרות שוטרים ליוו את החתן והכלה בדרכם לחופתם. את ידיו של רחמים שיחררו מהכבלים רק לרגע שבו ענד את הטבעת על אצבעה של יפה וקידש אותה. רגע שסיים את הקידוש נכבדו ידיו מחדש.

הסיט הגדול ביותר של הערב חיכה לבניהווג בשעת הייחוד. כאשר הגיעו לדירת-הגג שבה נערכה המסיבה, הסביר הרב לשוטרים, כי כדי שהחופה תהיה מושלמת, על בני הווג להתייחד בחדר סגור. השוטרים הורידו לרחמים את הכבלים בתוך החדר ונפסו עמדות ליד הדלתות והחלונות. "הרגשתי כמו זונה שמחכים לה בתור," אמרה יפה. הם עמדו וצחקו ופספסו והדלת נפתחה ונסגרה. כאשר פתח אחד השוטרים את הדלת וראה את יפה עומדת עירומה מולו, לא הניד עפעץ. יפה מיהרה להתלבש ולצאת.

בחצות בדיוק מיהרו השוטרים להוריד את החתן במדרגות הבניין ורחפו אותו למכונית המישרת. בקושי נתנו ליפה להיפרד ממנו. "היה היה יותר רומה להלוויה מאשר לחתונה," אמרה. "הם הרסו לי את היום הכי חשוב בחיי כהבטחות ריקות."

יפה רצתה לתבוע את המישרת על הפרת הבטחות, אולם התברר לה כי אין לה עלת תביעה על פי חוק. אז טילפנה האשה הצעירה למישרת חולון ואמרה לשוטרים המלווים: "תורה רבה לכם על כל מה שעשיתם בשבילי, ואני מאחלת לכם שהכנות שלכם תתחננה באותה צורה."

אילנה אלון

דבריה. רק עורך-הדין שלה הצליח לעבור דרך הביורוקרטיה המישרתית וגילה כי תחנת חולון לא קיבלה כלל העתק מצו בית-המישפט, הקובע את שעות החופשה של החתן. יפה מיהרה לתת חולון כשכירה תצלום של צו השופט.

הקצין רווימי, שאיתו שוחחה, היה חביב מאוד. הוא הבטיח לה כי ימלא את הצו ככתבו וכלשונו ואמר: "יפה, אני אחיה איתך מאה אחוה. רחמים יהיה לאורך כל הדרך בלי אויקים." כאשר ביקשה ממנו יפה אישור בכתב לדבריו

אהבה גדולה בחודשים שבהם היו השניים יחד, בעת בריחתו של רחמים מהכלא, נולדה ביניהם אהבה גדולה ואמיתית. הם החליטו להתחתן ולשקם את חייהם.

רגע של חופש בתקופת בריחתו של רחמים ממעצרו, כמעט לא יצא מהבית, מחשש שמא יתפס על-ידי המישרת. הוא גידל שפם, ורק לפעמים יצא עם יפה.

אלה סרב, אבל הרגיע אותה ואמר לה "יהיה בסדר". המילים האלה "יהיה בסדר" זימומו באוזני לאורך כל הדרך; אבל הכל הלך הפוך. סיפרה יפה. ביום החתונה המתניה יפה בשער

ניתן כמבוקש, והשופט עמירם פאלקוב קבע כי החתן יובא מבית-המעצר ביום החתונה בשעה עשר בבוקר, יכלה בחיק המישפחה, יכנס לחופה, ויחזור לכלא בחצות. כשצו בית-המישפט בידה קיוותה הכלה הצעירה לחתונה מאושרת. חלק מהמוזמנים לא ידעו כלל על מעצרו של החתן, ויפה קיוותה כי בעזרתם של השוטרים המלווים תוכל להסתיר זאת מהאורחים עד סיום הטקס. למורת סבל, החליטה יפה, בכל זאת,

עברין נמלט בחגי-הפסח השתדלה יפה לתגן יחד עם רחמים ככל בית-ישראל. הוא קרא את כל ההגדה. אך לרחמים לא היה לו האומץ להסגיר עצמו למישרת.

להסתלק בחזרה למקום מחבואו. יפה גילתה כי הוא נע ונד ללא מקום מגורים. מפעם לפעם ישן תחת כיפת השמיים. היא ריחמה עליו כעת עוד יותר מקודם ונקשרה אליו בקשר אמיץ. "הייתי דוחפת לו כסף כדי שיהיו לו דמי-כיס, והוא התבייש לקחת," היא מספרת. לאט לאט הצליחה לרכוש שוב את אמונו.

הצעה אבירית

הם דיברו על כך שהוא יסגיר עצמו למישרת, אבל יפה חששה לדחוק בו, פן יבהר ויברח שנית. אז התחילו לחיות יחד. יפה עשתה הכל כדי שרחמים ירגיש טוב. היא קנתה לו שני גורי כלבים, כדי שלא יהיה בודד בזמן שהיא בעבודה. בחג הפסח ערכה בבית סדר כהילכתו ועמדה על כך שרחמים יקרא את ההגדה עד הסוף.

רחמים נתפס על-ידי המישרת לפני חודשיים, באופן מיקרי. מכוניתה של יפה התקלקלה והיא השאירה אותה בלב בתיים. רחמים, שיצא כנראה לטייל, מצא את המכונית והצליח להתניע אותה. אולם כיוון שאין לו רישיון נהיגה, משכה נהיגתו המזורה את תשומת-לב השוטרים והם עצרו אותו. הוא הוחזר, כמובן, לכלא עד תום הדיון במישפט שממנו ברח בזמנו. עתה נוספו לו עוד האשמות על הבריחה ועל נהיגה ללא ביטוח ורישיון.

כאשר נפגשו בניהווג בפעם הראשונה אחרי מעצרו הנוכחי של רחמים, הוא הציע ליפה באבירות, כי תעזוב אותו ותבנה את חייה מחדש בלעדיו. אולם יפה אינה בורחת מקשים ומאבחה. היא הסבירה לו כי היא מתכוונת להישאר לצידו לטוב ולרע. אז שב והציע לה נישואין. יפה ידעה היטב כמה תקשה עליה הפעם הדרך לנישואין. היא התייעצה עם עורך-הדין, שוחחה עם רביהכלא והכינה את כל הדרוש. תאריך החתונה נקבע ל-28 באוגוסט בבניין הרבנות הראשית. כדי להבטיח את בואו של החתן, פנה עורך-הדין מקרין בבקשה בכתב לבית-המשפט לחייב הבאתו של החתן לחופה. בליווי מישרת. הצו